

flere Punkter efter nærværende Udvalgs Mening ikke længere nøjes med dem, men maa ønske dem stærkede — eller rettere sagt, man maa udtales om, at Afgørelsen af Spørgsmaalet om Meddelelse af Indfødsret fremtidig ikke sker efter saadanne bestemte fastslaaede Regler, men efter et Skøn over hver enkelt Ansøgers Kvalifikation til at komme i Betragtning, og ved dette Skøn bør der da formentlig følges en strengere Praksis end hidtil, særligt med Hensyn til det Antal Aar, hvori vedkommende Ansøger har været knyttet til vort Land — i hvilken Henseende den foran omtalte Overenskomst med Sverige turde indeholde en god Anvisning — og tillige med Hensyn til Ansøgerens økonomiske Stilling.

3 sidste Henseende er Meningen ingenlunde den, at man skulde ønske, at der fremtidig her i Landet skulde følges den Praksis, at stille saa store Fordringer til Ansøgenes økonomiske Selvstændighed, at det vilde blive lige saa vanskeligt for uformuende at erholde Indfødsret her i Landet, som det er i adskillige andre Lande. Tværtimod mener Udvalget, at man i Hovedsagen bør vise den samme humane Liberalitet, som man hidtil har vist, ved ikke at gøre Forskel paa, hvilken Livsstilling vedkommende Ansøger indtager, men man mener, at det bør kræves, at enhver i sin Stilling besidder og i et passende Aaremaal har besiddet en til hans Stilling svarende økonomisk Selvstændighed. Dog er det ikke Udvalgets Mening, at der skulde fordres, at enhver Ansøger skulde kunne godtgøre, at han efter menneskelig Beregning havde sin økonomiske Fremtid sikret — det er kun et forholdsvis lille Antal af dem, der i de sidste Aar have faaet Indfødsret her i Landet, som har været saaledes stillet — men derimod mener Udvalget, at det er fuldt be rettiget at forlange, baade 1) at den, der søger Indfødsret, paa den Tid, da han ansøger herom, er saaledes stillet, at han kan ernære sig og sin Familie uden at falde det offentlige til Byrde, og 2) at han i et forudgaaende Aaremaal — f. Eks. 12 Aar —

har ført en saadan forholdsvis selvstændig økonomisk Tilværelse.

Selv om disse Grundsætninger følges, vil Afgangen til at opnaa Indfødsret vistnok vedblive at være lettere her i Landet end i de fleste andre Lande; men der vil dog ske nogen Indskrænkning i den efter Udvalgets Mening alt for store Rundhaandethed, hvormed Indfødsretten nu meddeles. Tillige vil der ved at følge disse Grundsætninger formentlig opnaas, at man fremtidig kun undtagelsesvis vil blive nødt til at gaa imod Kommunalbestyrelsernes Erklæring; thi det tør vistnok anses for givet, at naar det kommer til Kommunalbestyrelsernes Kundskab, at disse Grundsætninger følges ved Afgørelse i Rigsdagen, vil der blive større Ensartethed i Kommunalbestyrelsernes Erklæringer over den Slags Andragender, end der nu kan siges at være.

Overfor det nu foreliggende Lovforslag har Udvalget imidlertid ikke anset det for rigtigt at gøre Fordringen om forholdsvis økonomisk Selvstændighed gældende i dens hele Udstrækning; idet man har ment at burde tage Hensyn til, at de paa dette Lovforslag opførte Ansøgere have indgivet deres Ansøgninger i Tillid til, at der i Aar vilde blive fulgt væsentlig de samme Grundsætninger som tidligere.

Udvalget har derfor ment at burde indskrænke sig til at foreslaa, at der af Lovforslaget udgaa følgende 19 Ansøgere: Nr. 4, 10, 17, 42, 83, 88, 91, 132, 193, 196, 202, 215, 226, 265, 300 samt 61, 66, 217 og 327. Af disse have de 15 førstnævnte ikke opholdt sig saa længe her i Landet, at Udvalget finder det rigtigt allerede nu at meddele dem Indfødsret; men dermed udelukkes ikke, at de ad Aare ville kunne erholde den, hvis man til den Tid maatte finde dem værdige dertil. For de 4 sidstnævnte Ansøgers Vedkommende er Forholdet derimod dette, at deres økonomiske Tilværelse efter Udvalgets Mening har været for u selvstændig til at man bør tildele dem Indfødsret.